

בס"ד
פרשת כי תצא

עלון מס' תרל"ב

כי תצא למלחמה (דברים כא, ז)

כשהולך לאדם שלא כסדר, זהו התנגדות הרצון – אני רוצה שיהיה כן הדבר, והדבר להפך, שלא כסדר. וזה בחינת מלחמה, כי כל מלחמה הוא התנגדות הרצון, הוא בחינת שלא כסדר. וזהו: **כי תצא למלחמה** – כשהולך לך שלא כסדר, היינו התנגדות הרצון. **ונתנו ה' אלקינו בידך** – שיתבטל כל רצונות נגד רצונך, שילך לך כסדר כרצונך, אימתי כד **ושבת שבו** – כשתהיה בבחינת מה, כשתמשיך לך אלקות, הוי"ה במלוי אלפין. וזה פרוש מחשבה – חשב מה (זוהר) בראשית כד ותיקון סט). כשתקשר תמיד במחשבתך אלקותו. וזה בחינת (שה"ש ז): מלך אסור ברהטים – ברהיטי מחין דילך. וזהו: **ושבת שבו** – שתמשיך "מה" בתוך מחשבתך, שתקשר אלקותו במחשבתך, כי כל דבר שנמשך ממקום גבוה נקרא שבי, כמו שכתוב (תהלים סח): עלית למרום שבית שבי; ועל ידי זה יתבטלו כל המלחמות וכל הרצונות נגד רצונך. וזה הסוד נרמז בעץ החיים, בהקדמה בכלל יט, ובכוונות של ראש חדש אלול. (לקוטי מוהר"ן חלק ב - סימן פב)

הקם תקים עמו (דברים כב, ו)

הצדיק האמת בגדל כוחו, בוודאי יכול להעלות ולהגביה את הכל אפילו הנמוכים והירודים מאד הרובצים תחת משאוי עוונותיהם בכבודות גדול, ובאמת בוודאי הוא משתדל להעלות ולהקים את כולם, בבחינת **עזב תעזב לו הקם תקים עמו**. אבל כל זה עמו, דהיינו כשהוא בעצמו רוצה גם כן בזה לרחם על עצמו ולהשתדל בתקנת נפשו, לסלק המשאוי הגדולה שעליו, רק שאי אפשר לו בעצמו והוא מצפה למי שיעזר לו לזה. אבל אם רוצה לסלק עצמו לגמרי ואינו רוצה להשתדל בתיקון נפשו כלל, רק רוצה שהצדיק בעצמו יעשה הכל עבורו, והוא לא יעשה כלל ולא ישתדל בזה כלל, אזי בוודאי אין הצדיק צריך לעסוק עמו. כי אי אפשר לעזר לו כשאינו רוצה לעסוק בעצמו בתקונו כלל, כי הבחירה חופשית. (הלכות אבדה ומציאה - הלכה ג, אות טו לפי אוצר היראה – צדיק, אות רמא)

כי יקרא קן ציפור לפניך (דברים כב, ו)

יש נשמות שנפלו על ידי מעשיהם הרעים, ורחוקים מן הקדשה ומטלטלים בגלות, בזלותא דגלותא, והם בבחינת **כי יקרא קן ציפור לפניך** וכו'. והוא **רבצת** וכו'. כי כל הנפשות שורשם בכבוד ה' יתברך, והכבוד הוא בחינת 'אם כל חי', והכבוד רובץ ומרחף על הנפשות הנ"ל כאם על הבנים, להגן עליהם לבל ישתקעו חס ושולם לגמרי בזלותא דגלותא. וצריכין להשתדל לזכות באלו הנפשות ולהוציאם מהגלות, לקרם לה' יתברך, ואזי לפי בחינת יציאת הנפשות מהגלות, כן יוצא הכבוד כביכול מהגלות, כי שם שורש נפשם, היינו בכבוד כנ"ל. ועל זה מזהיר הכתוב: **לא תקח האם על הבנים**, היינו שיזהר לבל יקח הכבוד לעצמו עם הנפשות, היינו שלא יקרב אלו הנפשות בשביל לגדל כבודו, חס ושולם, כי אז לא יוכל להוציא הנפשות מהגלות, כי אי אפשר לקרב אלו הנפשות לה' יתברך כי אם על ידי התורה, שהיא שורש כל הנפשות; ולתורה אי אפשר לזכות, כי אם על ידי ענוה ושפלות בתכלית, היינו שיהיה בורח מן הכבוד ולא יסתכל על כבוד עצמו כלל, ואז דייקא יוכל לזכות לתורת חסד ולהעלות על ידה אלו הנפשות ולהוציאם מזלותא דגלותא, ולגדל כבוד ה' יתברך על ידי זה ולהחזירו לשרשו. (הלכות שלוח הקן, הלכה ג לפי אוצר היראה - כבוד, אות טו)

זכור את אשר עשה לך עמלק וכו' אשר קרך בדרך (דברים כה, יז)

קרך - מלשון מקרה חס ושולם בחינת פגם הברית, שזה עיקר היצר הרע. וזהו "קרך" לשון קרירות, היינו שהוא מקרר לב האדם מלהתחזק בתפילה וצריכה להיות בחמימות דקדשה, בחינת חס לבי בקרבי וכו' דברתי בלשוני וכו', כי הוא המסית למה שמסית והעיקר בפגם הברית והוא המחליש הדעת

מלהתחזק בתפילה על זה מאחר שרואין שזה כמה שצווקין ואינם נושעים חס ושולם. וזהו **ויזנב בך כל הנחשלים אחריך**, שהוא מתגבר רק על החלושי כוח שבישראל. וזהו **ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים**, ירא אלקים זה בחינת תפילה שהיא בחינת יראה כמו שכתוב יראת ה' היא תתהלל, היינו שאתה עיף ויגע ואינך מתחזק בתפילה שהיא בחינת יראת אלקים. וזה בא ממנו בעצמו שהוא מחליש דעתך וכו'. והזהירה התורה לזכור זאת היטב, כי צריכין לזכור זאת היטב היטב בלבו כי התגברותו בחלישת הדעת הזאת הוא בלי שיעור, וצריכין לזכור את עצמו בכל פעם בגדל האזהרות של הצדיקים אמתיים שהזהירונו בכמה לשונות לבל לייאש עצמנו מן הרחמים, בשום אופן... (הלכות נחלות – הלכה ד, אות יא)

עצות

(לקוטי עצות - אכילה, סימן ד-ה)
 • כשאדם מרגיש איזה רעבון שמתגבר עליו תאוות אכילה, ידע שיש לו שונאים; בכך צריך לשדד ולשבר הבהמיות שלו המתאוה לאכל, כי עיקר הרעבון הוא לבהמיות, ועל-ידי-זה ינצל מהשונאים.
 • על-ידי תאוות אכילה בא מחלקת, שמחרפין ומבזין אותו. וכשמשריין את תאוות אכילה, זוכה לשלום, ואז יש גם למעלה שלום במרומיו, ואזי נתגלה ונתרבה שובע גדול בעולם.

תפילה

(לקוטי תפילות א - תפילה לט)
 • ... ובכן, תרחם עלינו ותעזרנו ותושיענו, ה' אלקינו, שנזכה לשבר מאתנו תאוות אכילה, ונזכה שתהיה אכילתנו בצמצום רק כפי ההכרח לקיום האדם לבד, ונמנע תאוות טבענו, ונזכה לאכל בקדשה ובטהרה גדולה לשמך לבד באמת לאמתו. ותסיר ממנו חרפת רעב, ולא נרגיש שום רעבון בקרבנו לעולם, ונזכה לשדד ולשבר ולבטל כל תאוות הבהמיות של גופנו, ותסיר מאתנו כל מיני חרפות ובזיונות שהם תאוות הגוף, שמהם נמשכין כל החרפות, ותקדשנו בכל מיני קדשות.

ותמשיך עלינו ברכה מאתך, ותשפיע שובע גדול בעולם, ותשלח שביעה במעינו שנזכה לאכל מעט ולשבוע ממנו, כמו שכתוב: **ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם**. וקויים לנו מקרא שכתוב: **והושעתני אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל הדגן והרבייתי אותו ולא אתן עליכם רעב, והרבייתי את פרי העץ ותנובת השדה למען אשר לא תקחו עוד חרפת רעב בגוים**.

שיחות

(מרי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
 (מורינו ר' ישראל מסביר כמה עניינים על תוכן הפתק)
 "מאד היה קשה לי לרדת אלך", "לרדת אלך" רואים בירידה, כל השורות ישר. נו, נפילתי לגמרי, "אני תלמידי היקר?" היה קשה לי לקבל את זה, אני הייתי למטה מכולם, לא היה לי שום מוח ושום שכל, "מה, אני? מי אני, מה אני?" ואם אצל רבי נחמן היה קשה לרדת אלי, זה ירידה חס-ושולם.. זה נורא מאד, אני צריך לחפור קבר ולקבר עצמי בחיים מגודל הבושה. ותכף אחרי הירידה הזו הוא מחיה אותי, הוא מחזק אותי, הוא מעלה אותי מעמקי התהום לראש גובהי מרומים - "תלמידי היקר". הוא כותב לי במקום שלא צריכים לכתוב, באמצע השורה, הוא מפסיק וכותב לי "תלמידי היקר". "תלמידי" בעצמו לא מספיק? בשביל מה "תלמידי היקר"? היה יכול לכתוב: "לרדת אלך להגיד לך כי נהנית מאד מעבודתך". לא, הוא כותב לי "תלמידי יקר!" "להגיד לך כי נהנית מאד מעבודתך", דבורים כאלה... אני לא יכול להתפלל, לא יכול להוציא שום דבר קדושה מפי, אני רחוק כל-כך, והוא כותב לי:

לעילוי נשמת מרת : בלרה בת דיאמנטא , ת.נ.צ.ב.ה.

"תלמידי היקר". ומה הוא צריך לרדת כל-כך להגיד לי ש"נהניתי מאד מעבודתך", אני לא נהניתי כלל, והוא נהנה! ומדוע כתוב "להגיד לך", ולא כתוב "להודיע לך", או "לגלות לך"? לא.. "להגיד" זה משמעות של פנים אל פנים! הוא מדבר אתי כמו איש אל חברו: "להגיד לך כי נהניתי מאד מעבודתך", אתה יודע מזה? זה חדשות! ומה להגיד: "להגיד לך כי נהניתי מאד מעבודתך", זה שאתה מהפך הכל לטוב ומאמין ברבינו. "נהניתי מאד מעבודתך" - זה העצבות, השברון לב שהיה לי על העברה שלא עשיתי תענית בשבעה עשר בתמוז. "מעבודתך", אני לא הרגשתי איזה עבודה, איזה פנים יש לי? "נהניתי מאד מעבודתך" זה דבר אחד, ויעליך אמרתי זה עוד דבר, זה שני דברים, אתה יכול להתחזק, "חזק ואמץ בעבודתך".

"ועליך אמרתי", עליך - עשית דבר כזה ואתה כמו שאתה, "עליך אמרתי" מה אמרתי עליך: רבינו הקדוש אמר בחייו לפני מאה שמונים שנה שיחה: "האש שלי תוקד עד ביאת המשיח", ככה כתוב בהספר יחי מוהרי"ן. ופה הוא מגלה פתק: "מה שאמרתי אז, ש'האש שלי תוקד עד ביאת המשיח' - זה אמרתי עליך!" שעל-ידי יהיה מאיר האור עד ביאת המשיח, "עליך אמרתי את זה. נו, אתה תהיה בעצבות כשאני אומר לך ככה?" נו, מה אני יכול לעשות, ככה כתוב. ואני חי, זה לא הפקר. אני חי בנסים גדולים. אני רואה שאני הייתי כבר סמוך מאד לקבר, וה' יתברך החזיר אותי עוד פעם לעולם הזה.

התחזקות, "חזק ואמץ!" אני נפלתי בדעתי לגמרי, והוא אומר לי: "חזק ואמץ בעבודתך!" "חזק ואמץ" - זה העניין שלו, זה הרפואה שלו, "חזק ואמץ", שתי מלים, "חזק ואמץ". הוא נותן לנו רפואות, הרפואה - "חזק ואמץ בעבודתך". כמה פעמים רבינו הקדוש הוא הזהיר אותנו מאד להיות חזק ואמץ. אם לא - חס ושלוש - לא טוב, רק "חזק ואמץ". הבעל-דבר רוצה רק להפיל, זה מלחמה, מלחמה גדולה. אנחנו צריכים להאמין בדברי הצדיק. נו, אם הוא אומר "חזק ואמץ", צריכים אנחנו לקיים! להאמין! לקבל! רק "חזק ואמץ"! ובפשטות, אנחנו רואים שכל הדבורים של רבינו הם חיים וקיימים לעד, כל דברי רבינו הם כלליות כל התורה, כלליות כל נפשות ישראל, כל היהודים: כל התורות וכל השיחות וכל מה שעובר על כל אחד ואחד. עניין רבינו הוא לא לאדם אחד, אלא לכל אחד ואחד מישראל. אז גם הפתק הוא כלליות, "מאד היה קשה לי לרדת אליך" מה זה "אליך"? לא רק אלי, הכוונה לכל העולם, אליך ואליך ולכל ישראל. כל הפתק הוא נכתב לכל אחד מישראל ומדבר לכל אחד ואחד! "להגיד לך כי נהניתי מאד מעבודתך, תלמידי היקר" - זה נכתב בלי שם, זה לכל אחד שלומד ספרי רבינו באמת. אם אחד פתאום מתערער לעבד ה', לעשות תשובה ולחזור לה' יתברך ולעבד ה' - זה 'תלמידי' וזה 'נהניתי מאד'. "אתה רוצה להתקרב אלי? אני נהנה מאד מזה, זה עולה שעשועים גדולים לה' יתברך". רבינו הקדוש הוא כבר יודע איך לעזר לנו ואיך להוציא אותנו מהחשך ואיך להאיר בנו אור ה' התורה והאמונה. עוד לא היה דבר כזה בעולם! גם-כן השורות, רבינו הקדוש בחתימה הוא על השורה השביעית - זה שבת. הצדיק הוא בחינת שבת!

אחר-כך: "ובזה אגלה לך סוד והוא מלא וגדיש מקו לקו פצפצי-ק", זה סוד נורא, זה עניינים נסתרים מה שאי אפשר לדבר מזה. זה סוד, וגם-כן זה לא סתם סוד, הוא סוד כזה שאי אפשר לדבר מזה ואי אפשר להסביר. על-כל-פנים רק בדרך כלל, המשמעות מה שאנחנו יכולים להסביר, להבין, לדבר מזה הסוד, שצריכים למלאות כל העולם בספרי רבינו כמו יותר ממלואו, "מלא וגדיש מקו לקו", למלאות העולם בספרי רבינו מסוף העולם ועד סופו. "מלא וגדיש", "מלא" - לא רק מלא, גם-כן "וגדיש". אבל יש עוד יותר ממלא וגדיש - "מקו לקו".

"מקו לקו" זה עניין נעלם כזה שהוא יותר מדרכי, יותר מ'מלא וגדיש'. וגם-כן "מלא וגדיש מקו לקו" הוא מלא נקודות, נקודות הרבה [ראה צילום הפתק]. נו, אני לא מבין הכל. רבינו הקדוש כתב: "בחזק עבודה תבינהו", אם אני אחזיק בעבודת ה' - "תבינהו". "פצפצי-ק", רק זאת המילה היא בכתיבה רגילה שהוא כתב.

הראש השנה שלי, עולה על הכל
 • ופלא אצלי, מאחר שהמקורבים שלי מאמינים לי, למה לא יזהרו כל האנשים המקורבים אלי, שיהיו כולם על ראש השנה, איש לא יעדר? כי כל ענין שלי הוא רק ראש השנה!

וזהוהיר לעשות כרוז, שכל מי שסר אל משמעתו ומקורב אליו, יהיה על ראש השנה אצלו. לא יחסר איש וכן הוא נוהג לדורות: הראש השנה שלי, הוא חידוש גדול, וה' יתברך יודע שאין הדבר הזה בירושה מאבותי. רק ה' יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה. לא מבעיא, אתם כולכם בודאי תלויין בראש השנה שלי. אלא אפילו כל העולם כולו, תלוי בראש השנה שלי.

קדם היה אותיות רש"י, אז לא יודעים שזה כתב-ידו, וכאן אותיות רגילות שכותבים בהם, מכירים שזה כתב-ידו. רק לראות הסוד הזה והלשון הזה בהפתק, רואים שזה רבינו, "מלא וגדיש מקו לקו פצפצי-ק". וגם-כן "פצפצי-ק" זה ה' של המלאך שממונה על התקיעת שופר של ראש-השנה על-פי האר"י הקדוש. אז זה גם-כן יש לו שייכות לזה הפתק, כי רבינו הקדוש אמר שהעיקר אצלו הוא ראש-השנה. ראש-השנה, ה' יתברך הוא נתן לרבינו מתנה, רבינו הוא יודע מה זה ראש-השנה. ועיקר הגאולה תלוי בראש-השנה של רבינו. רבינו הקדוש הזהיר מאד לבוא אליו על ראש-השנה! נזכר בהפתק שאני יש לי ידיעות בעניין ראש-השנה יותר מכל העולם... זה יש הרבה לדבר, אבל אי אפשר, זה סוד. זה סוד גם-כן ממני, אני משיג איזה אור, איזה ניצוץ, אבל מי יכול להבין דברי רבינו? נו, אם היינו זוכים להתקרב לרבינו באמת ולעבד ה' באמת, אז כל אחד היה זוכה לפי בחינתו להשיג בזה. זה יס, זה נחל נובע, הוא נובע ונובע, זה סוד, זה כל הסודות העליונות... ועכשיו, אחרי כל הפתק, החתימה נ' נח, הוא מגיד לי הסימן שרק אני ידעתי מזה,

בכל הפתק לא כתוב למי הוא כתוב את זה, אבל רק לבסוף הוא מגלה: "סימן י"ז בתמוז יאמרו שאיך מתענה". אתה יודע מה שהיה י"ז בתמוז, אכלת לפני התפילה". נו, זה הסימן אני ידעתי טוב...

"י"ז בתמוז", רק "בתמוז" יש נקודות, שוא, פתח - "בתמוז". זה משמעות שצריכים לשים לב לזה, אל תתיימש ממה שהיה ב"ז בתמוז, יודעים בשמים מזה, מדברים מזה, אומרים שאיך מתענה; על-ידי י"ז בתמוז נעשה הפתק הזה ונעשה הכל.

וגם-כן עוד, אני לא יכול לדבר מכל העניין הזה מה שאני רואה בזה, "סימן י"ז בתמוז יאמרו שאיך מתענה", זה משמע שהפתק נכתב עוד לפני שבעה עשר בתמוז. ביום שבעה עשר בתמוז זה יום תענית קשה מאד כמו תשעה באב, וזה "סימן י"ז בתמוז".

"סימן י"ז בתמוז" - זה מספיק. הסימן הזה אף אחד לא ידע מה שעשיתי בשבעה עשר בתמוז, שום נבא, זה היה בסוד מכל העולמות. זה סימן שלא ידע מזה שום בן-אדם, רק אני בעצמי וה' יתברך ידעו מזה, זה הסימן...

סיפור (כוכבי אור - אנשי מוהרי"ן, כג המשך)

... עוד היה מעשה: פעם אחת פלפל רבינו ז"ל עם איזו אנשי שלומנו אודות פירוש בגמרא, ואמרו יאמרו רבי יודיל עם מי האמת. ואמר רבי יודיל שדבריהם נכונים בענין הפשט של הגמרא. ואמר רבינו זכרוננו לברכה אם אראה לך שדברי אמתיים ונכונים יתנו לך שמץ [הלקאה], ואמר הו. והראה רבינו זכרוננו לברכה שהפשט כדבריו ונתנו לרבי יודיל שמץ [הלקאה]. ובשעת השמץ נחלש דעתו והרהר על זה שנותנים לו שמץ. אחר כך נסע לביתו, והנה בתו נחלשה למאד, ונסע תכף לרבינו ז"ל. וספר לו רבינו ז"ל מעשה שהיה רחמים בדאנציג שהיה טוחן על עשרים וארבע אבנים והיה שם הלא טוב (רוח) ולא הניח לטוחן, ויעץ מכסף אחד שיניחו לו אחד מהעשרים וארבעה אבנים ויטחנו אותו בחול, ואז השאר יטחנו. ורמז לו זה בבתו, שאחד מעשרים וארבעה ראשי אברים ימות והיא תבריא. ואמר לו שאם לא היית מהרהר בשעת השמץ, היתה נעשית בריאה לגמרי, אך שהרהרת יהיה כן שאבר אחד ימות והיא תבריא. וכך הוה שאצבע הקטנה שעל ידה מת לגמרי והיא הבריאה.

ועוד היה מעשה שרבינו ז"ל אמר לו בשעת ההתקרבות, אתנה עמך שלא תהא חסיד, והסביר לו שכוונתו בענין הנקיות והתה בשחרית ובלילקא וכו', ופעם אחת בשעת התקרבותו לאדמו"ר זצ"ל אמרו לו לרבי יודיל שרבינו ז"ל כועס עליו, ויירא לכנס אצלו. ואחר שלשה ימים שלא נכנס נתיישב לכנס והתחזק את עצמו ונכנס. ואמר לו רבינו זצ"ל: כשרוצין להתקרב אל האמת אז מתגבר השקר, וכשמתגברין על המניעות ומשברין אותם, אז נעשה מ"שקר" "קשר", וושטו שוין זיין מקשר צו מיר וויל דו וועסט לעבין [תהיה כבר מקשר אלי כל זמן שתחיה]. ורבי יודיל כשהיה נוסע ממעדוועדובקא לאומאן על ציונו הקדוש נסע דרך ברסלב, והיה שם אצל הרב ר' הירש ליב רב דברסלב, והיה מספר לו בכל שנה התקרבותו לרבינו זצ"ל. והסוף מזה המעשה היה מסיים: אפשר אצלכם זה ישן, ביי מיר איז דאס שפינגעל נייא [אצלי זה חדש ומבריק כמו ראי].